

Llavors

Guillem Gispert Bronsoms

Eren les sis de la tarda i tocava recomptar les llavors germinades d'enciam. Uns minuts més i s'haurien acabat les pràctiques de fisiologia vegetal. De sobte, en Roc va recordar aquelles primaveres de petit, a l'hort del seu avi. Quan deixava de glaçar, en sortir de l'escola, solia vorejar la sèquia fins allí.

Devia tenir tan sols set o vuit anys, però li havien quedat gravades dues coses: d'una banda, el potent gust de les pastanagues acabades de collir, crues i rentades al rec i, de l'altra, l'aroma de les maduixes escalfades pel sol, que impregnava els seus dits tacats de vermell durant la resta del dia. Mentre obria la placa de Petri li vingué la imatge del seu avi ensenyant-li les llavors de tomatera.

—Veus, Roc? D'aquí, d'aquestes minúscules cosetes que semblen grans de sorra, en brotaran les tomateres que posem sempre al costat de la barraca.

I ell se'n feia creus que d'una llavor tan petita en pogués sortir una planta que el passava uns quants pams a l'agost.

—Catorze, quinze i... aquesta, la comptem?

—Mmm... Sí, compta-la, compta-la —va contestar el company de pràctiques.

—D'acord, setze de vint llavors germinades.

Tornant cap a casa en metro, en Roc va adonar-se que l'interès per la biologia potser va començar una tarda de febrer d'abans de l'any 2000, mentre preparava planter amb el seu avi. La curiositat de comprendre com podia ser que amb combinacions de només quatre nucleòtids fos possible emmagatzemar tanta quantitat d'informació el fascinava. Gràcies a l'ADN, no només les tomateres de l'avi Joan germinaven, creixien, respiraven, florien i es reproduïen, sinó que qualsevol cosa viva devia als àcids nucleics la seva raó de ser.

—Propera parada: Sants Estació.

En baixar, en Roc ja pensava en la introducció de l'informe de pràctiques que havia de començar a redactar.